

Η συνθήκη του εργαστηρίου

Η συνθήκη του καλλιτεχνικού εργαστηρίου είναι μια συνθήκη πέραν του κόσμου, πέραν της γλώσσας του κόσμου. Μια ιδιωματική, καταγωγική τοπολογία, που εκφέρει τη γλωσσική της αλλότητα, και το μυστικό νόημά της. Ένας αδιάλυτος κόμβος που στοιχειώνει το νόημα στην υλικότητα των μοναδικών του χειρονομιών. Το εργαστήριο είναι ο Τόπος του Έργου, της εμπειρίας του, της αποκάλυψής του. Ο Τόπος κάποιων ασύνειδων και γι' αυτό αδύνατων μετεγγραφών. Αυτή η ίδια η αδυνατότητα του Έργου, η αδαπάνητη δαπάνη του σ' αυτόν τον Τόπο, η δαπάνη μιας σκέψης που υπνοβατεί, χειρονομώντας εν αγνοία της, μέσα στην τάξη της υλικότητας των πραγμάτων.

Το σπίτι/εργαστήριο του Δημήτρη Αμελαδιώτη αναλύεται μέσα στην ετερογένεια αυτών των εγγραφών. Εκθέτει έναν ενσωματωμένο στο έργο του δημιουργό που διατίθεται στην αναλυτική της εργασίας του και στην αφοσίωση της προοπτικής της. Οι χειρονομίες του έχουν όλο το σκοτάδι αυτής της αδύνατης εννοιολόγησης που εξαντλεί και εξαντλείται στην υλικότητα των αναφορών της. Το υλικό απόθεμα του χώρου, η συσσώρευση των έργων του, τα ίχνη της υπομένουσας καθημερινότητάς του, η ίδια η παρουσία του, φέρουν τον επισκέπτη σε μια θέση αμηχανίας και ριζικής απορίας.

Είναι το έργο που καταλαμβάνει τη ζωή, όλες τις στιγμές της ζωής, και διαστρέφει, διασώζοντας, την αλήθειά της. Γιατί το έργο είναι πάντα αλλού. Το έργο δεν παρίσταται. Το έργο είναι. Μια μορφή του αδιανόητου. Ωσεί παρών, αυτή η ολική του απουσία. Μια γλωσσική ακρώρεια, πάντα η ακρώρεια του Άλλου, που ιχνογραφεί ότι συλλέγει, υπομνηματίζοντας, όπως θα πει ο Φρόντ, διαρκώς το αόρατο, που στο Έργο μόλις και γίνεται ορατό. Μια δυνατότητα στα όρια του αδυνάτου, σ' αυτή την κρίσιμη διάρκεια της χειρονομίας, που αφαιρεί και συσσωρεύει, κι όσο συσσωρεύει τόσο εξαλείφει. Τα ίχνη μόνο αυτής της δυσχέρειας.

Αποστόλης Αρτινός
Αθήνα, 2017